

Ang Alamat ni Anton at Abby

Honeyleth Castillo

Ang munting langgam na si Anton ay napakasipag sa kanilang makulay na ant colony. Araw-araw, nag-aakyat siya ng mga butil ng palay at iba pang pagkain para sa kanyang pamilya. Palagi niyang kasama ang kanyang maliit na sako para sa kanyang mga nadidiskubre.

Ang kaibigan ni Anton na si Abby ang tipaklong ay palaging naglalaro at umaawit sa buong maghapon. Inimbita ni Abby si Anton na sumali sa kanyang kasiyahan, ngunit tinanggihan ito ng sipag na langgam. Sinabi ni Abby, "Bakit ka nagtatrabaho nang ganoon katindi, Anton? Halika't magsaya muna tayo!"

Ipinaliwanag ni Anton kay Abby ang kahalagahan ng pag-iimbak ng pagkain para sa darating na tag-ulan. Habang nagdadala siya ng isa pang sako, itinuro niya ang mga madilim na ulap sa kalangitan. Nag-alinlangan si Abby at sinabing malayo pa ang tag-ulan.

Ngunit hindi nagtagal, ang asul na kalangitan ay naging kulay abo at ang araw ay nagtago sa likod ng mga makakapal na ulap. Ang hangin ay naging malamig at ang mga dahon ay nagsimulang sumayaw sa lakas nito. Nagsimula nang mangamba si Abby.

Ang malakas na ulan ay bumuhos, binabaha ang lupa at winawasak ang munting silungan ni Abby. Nahirapan siyang lumaban sa agos ng tubig at sa lakas ng ulan. Siya ay basa, giniginaw, at walang makain.

Samantala, ligtas si Anton sa loob ng tuyo at organisadong ant tunnel system kasama ang kanyang pamilya. Napuno ang kanilang imbakan ng masasarap na butil na kanyang nakolekta sa nakalipas na mga araw. Habang nakaupo, naramdaman niya ang lungkot para sa kanyang kaibigang si Abby.

Dahil sa kanyang pag-aalala, nagdesisyon si Anton na harapin ang bagyo upang hanapin si Abby. Bitbit ang isang matibay na baging na tinalian ng lubid, nakita niya ang kaibigan na hirap na hirap sa ibabaw ng isang lumulutang na dahon. Tinulungan siya ni Anton gamit ang baging.

Sa tulong ng baging, nakarating sina Anton at Abby sa ligtas na pasukan ng ant hill. Siksikan ang dalawa habang papasok sa makitid na tunnel, ngunit masaya silang pareho na makatakas sa ulan. Pakiramdam ni Abby ay ligtas na siya.

Sa loob ng ant hill, binigyan ni Anton si Abby ng masustansyang pagkain at isang mainit na kumot na yari sa mga tuyong dahon. Nagkwentuhan sila habang ang ulan ay patuloy na bumabagsak sa labas. Nagpasalamat si Abby kay Anton sa kanyang kabaitan at sipag.

Noong sumunod na araw, ang araw ay muling sumikat at ang kalangitan ay naging asul. Nagulat si Anton nang makita si Abby na tumutulong sa kanya sa pag-iimbak ng pagkain para sa susunod na tag-ulan. Kumakanta na rin si Abby habang gumagawa. Natutunan ni Abby ang kahalagahan ng paghahanda at sipag.